

Ved krigens afslutning i 1945 blev Körner borgmester i det krigshærgede Wien, og hans indsats på denne post blev højdepunktet i hans politiske karriere. Som organisator af først nødens afhjælpning og derefter den begyndende genopbygning, som mægler mellem de østrigske politiske partier og formidler i de betydningsfulde forhandlinger med besættelsesmagterne kom hans evner til fuld udfoldelse. På baggrund af denne indsats, der vandt ham tilhængere i alle lejre, blev han til trods for et borgerligt flertal i 1951 valgt til republikkens præsident. Også på denne post var han medvirkende til at give den 2. østrigske republik dens særpræg. Om nødvendigt skarpt holdt han sammen på den store regeringskoalition, og inden han døde i 1957 oplevede Körner opfyldelsen af sit største ønske: fredstraktaten, der gav Østrig dets selvstændighed tilbage og – for en gammel soldat – den tilfredsstillende at se en ny østrigsk hær oprettet.

Kollmans værk er ikke det store biografiske kunstværk, men det giver et indgående og sobert billede af en interessant personligheds udadvendte virke, mens mennesket Körner kun glimtvis træder frem – men interessant.

Sven Henningsen

Edgar Snow: Die lange Revolution. China zwischen Tradition und Zukunft, oversat fra »The Long Revolution« (1971) af Gerold Dommermuth. Deutsche Verlags-Anstalt, Stuttgart, 1973. 304 s. DM 28.

Edgar Snow, der døde i 1972, kunne siden han i 1936 som den første vestlige journalist besøgte og skildrede de kinesiske kommunister og den røde hær i Yenan, opfattes som en slags medium for det kinesiske kommunistiske parti og den kinesiske revolution over for omverdenen. Derved opnåede han at blive venner med de kinesiske ledere, hvilket kom til udtryk derved, at han som måske ingen anden vestlig osse fik lejlighed til at interviewe og tale fortroligt med f. eks. Mao Tse-Tung og Chou En-Lai. Denne hans sidste bog indeholder – udover et vigtigt ældre interview med Mao fra januar 1965, hvor denne bl. a. kom ind på Kinas holdning til Vietnam-konflikten – osse to centrale samtaler med Mao og Chou fra slutningen af 1970, hvorunder Mao bl. a. omtalte de kinesiske motiver til at lade Richard M. Nixon besøge Kina i 1972.

Bogen, der er blevet til på baggrund af Snows sidste rejse til Kina i 1970/71, kan opfattes som Snows vurdering af Kina oven på kulturrevolutionen 1966–1969. Redegørelsen for den store proletariske kulturrevolution og dens politiske og sociale følger indtager derfor en central plads i bogen, og Snow prøver at forklare begivenhederne ved bl. a. at formidle den kinesiske ledelses version af revolutionen og dens sigte. Kulturrevolutionens virkninger kommer f. eks. frem i Snows skildring af forskellige sider af det kinesiske samfund så som sundhedsvæsenet, hæren og partiets rolle i det kinesiske samfundssystem og det konkrete liv i de kinesiske folkekommuner. Skildringen af dette Kina er spændende og varm; Snow må siges at være en ikke ukritisk, men dog indforstået og derfor osse læseværdig jagttager og kender af et Kina, der i Snows øjne og i overensstemmelse med Mao Tse-Tungs tanker kompromisløst stræber mod et egalitært, et socialistisk samfund. Revolutionen er dog lang.

Karl Christian Lammers